

**Església de Tarragona**

**Butlletí Oficial  
de l'Arquebisbat**



**Núm. 5  
Maig de 2016**

# ESGLÉSIA DE TARRAGONA

## BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

# 5

Tarragona, maig de 2016  
3a època. Núm. 508

---

### Secció oficial

#### Arquebisbe

Homilia de 27 d'abril de 2016 en la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat en la Missa conventual del Monestir i Santuari.....	147
Article “Mirar amb ulls d'amor” de 29 d'abril de 2016 per a la revista Quaderns de Pastoral del Centre d'Estudis Pastorals.....	149
<i>50è Aniversari de Càritas Diocesana de Tarragona</i>	
“Noces d'Or de Càritas Diocesana de Tarragona” : Pròleg al llibre editat per a la commemoració.....	153
Paraules de 6 d'abril de 2016 en la presentació del llibre “50 anys de Càritas Tarragona” .....	154
Saluda de 27 d'abril de 2016, Pasqua de Resurrecció, per a la Memòria 2015 de Càritas Diocesana de Tarragona.....	155
<i>Als Quatre Vents</i>	
601. La festa de la misericòrdia .....	156
602. No confessar-nos amb el mirall.....	157
603. Jornada de les vocacions natives.....	158
604. El dia dels quatre Papes.....	158
Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes d'abril.....	159

#### Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments del mes d'abril .....	163
Decret de 25 d'abril de 2016, pel qual es dissol la Fundació Pia Autònoma Privada Augusta.....	164

Convocatòria de 12 d'abril de 2016, a la 33a Reunió del Consell del Presbiteri.....	165
Convocatòria de 29 d'abril de 2016, a la 29a Reunió del Consell Pastoral Diocesà.....	166

### **Museu Diocesà de Tarragona**

Informe de l'any 2015.....	167
----------------------------	-----

### **Secció documental**

#### **Francesc, Papa**

Missatge de 26 de novembre de 2015, per a la 53a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, el 17 d'abril de 2016 (IV Diumenge de Pasqua) .....	171
---	-----

#### *Audiències generals "Jubileu de la Misericòrdia"*

L'evangeli de la Misericòrdia .....	174
«El que jo vull és Misericòrdia, i no sacrificis» (Mt 9,13).....	175
Les llàgrimes de la pecadora obtenen el perdó (cf. Lc 7,36-50) .....	177
Vés i tu fes també igual (cf. Lc 10,25-37) .....	179

( 36p. )

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona  
 Portada: Catedral, Seminari i Torre de l'Arquebisbe (A-7 a l'alçada del nou Estadi).  
 Fotografia particular

---

Dip. Legal: T. 2 – 1958  
 Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona  
 Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat  
 Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

## Arquebisbe Metropolità

### HOMILIA

*de 27 d'abril de 2016 en la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat en la Missa conventual del Monestir i Santuari montserratí*

Gràcies, P. Abat, per deixar-me presidir l'eucaristia conventual en el dia de la festa de la Mare de Déu de Montserrat. Us saludo, membres de la comunitat, i com cada any, en nom de les Esglésies que peregrinen a Catalunya, us manifesto la gratitud pel servei que feu en aquest santuari i demano que el Senyor beneeixi la vostra comunitat monàstica amb els seus dons. Saludo amb afecte també els preveres i diaques, i a tots vosaltres, germans i germanes en Crist ressuscitat. I adreço una salutació als qui seguïu aquesta eucaristia a través dels mitjans de comunicació social, i especialment als qui esteu malalts.

Mirar la imatge de la Mare de Déu de Montserrat és mirar tota una Església que s'hi encomana, és mirar la nostra història, és mirar la glòria que ens espera i descobrir-nos germans una vegada més. Som a la casa de la Mare i, per tant, som a la casa dels fills i dels germans. Som a casa! Ara mateix sota el seu esguard pararem la taula del Senyor i el nostre pa esdevindrà el Pa del cel que dóna la vida al món i als nostres cors. L'eucaristia ens recorda a tots que no som nosaltres que tenim el Crist, sinó que el Crist ens té a nosaltres. Som possessió seva, som el seu poble, ell que ens ha fet passar de les tenebres a la llum perquè proclamem la lloança (cf. 1Pe 2,9).

La celebració de la festa de la Mare de Déu omple de goig aquesta muntanya santa, aquest monestir, aquest santuari. Avui a totes les parròquies del país la Mare de Déu, sota aquesta invocació tan entranyable, serà invocada. Realment és la Rosa d'abril i Rosa de Pasqua. Amb raó la litúrgia pren els salms d'Israel i els fa ressonar entre nosaltres: «Veniu, pugem a la muntanya del Senyor»; «Quina alegria quan em digueren: Anem a la casa del Senyor», i en el bell salm de l'eucaristia: «El Senyor té el palau a la muntanya santa.»

En la primera lectura hem trobat la persona de Maria amb la comunitat apostòlica esperant el do de Pentecosta. ¿On havia de ser Maria sinó amb aquells que havien cregut i estimat el Fill de les seves entranyes? Maria pertany al misteri de l'Església perquè ella va ser donada com a mare als deixebles de Jesucrist. Maria

forma part de les benediccions espirituals amb què el Pare ens ha beneït en Crist, com ho hem escoltat a la carta als d'Efes.

Aquest any celebrem el Jubileu de la Misericòrdia, convocat per a tota l'Església pel papa Francesc. Tots els camins de la misericòrdia que l'Església viu i vol donar al món estan sota la mirada de la Mare de Déu, ella que és la Mare de la Misericòrdia. Tampoc hem d'oblidar que ella és la Porta del cel sempre oberta i en aquest santuari moltes vegades allò que no fa la predicació de l'Església, ho fa la intercessió de la Mare de Déu: portar-nos vers el Fill. ¿Quants cristians en aquest venerable santuari no reben aquí consol en els seus sofriments, esperança en la dissort? ¿Quants cristians no fan experiència de l'amor de Déu? Tot això resplendeix per la intercessió de Maria!

La bellíssima imatge de la Moreneta ens presenta Maria amb els ulls oberts, són els ulls de la misericòrdia, aquells ulls que cada vespre la comunitat, des de temps seculars, invoca a la Salve (oculos tuos misericordes ad nos converte). Vet aquí que la icona de Maria esdevé un missatge, un anunci, un compromís. Així vol l'Esperit Sant que sigui l'Església, així ens ho urgeix el magisteri continuat i insistent del papa Francesc. Una Església amb els ulls oberts per a mirar de prop el sofriment del món. Per a mirar de prop, no de lluny i en teoria, la vida real de les persones del nostre temps. Una Església que acull, que no dóna mai ningú per perdut. Una Església que ho estima tot.

Tot això, germans meus, no són paraules boniques només. Tots portem el drama dels refugiats demanant la caritat d'entrar a la porta d'Europa. Com no hem de pensar en els interminables conflictes de l'Orient que semblen mort? Com no hem de pensar en el terrorisme que omple de por les ciutats? O en la persecució dels cristians i el seu testimoniatge admirable? I a casa nostra, en les dificultats de les persones per a trobar treball, i treballs que no siguin precaris. La preocupació per una societat que es pot deteriorar amb la pèrdua de valors que omplen de dignitat la societat i les persones. Poso per cas la notícia renovada de morts a causa de la violència de gènere, la corrupció que irrita els pobres i els atemptats contra el do sagrat i inestimable de la vida.

Tot això l'Església, com Maria, s'ho ha de mirar amb els ulls oberts i no fer veure que no veu o mirar cap a una altra banda. Maria ens ensenya que no sols s'ho ha de mirar amb els ulls oberts, sinó amb ulls de misericòrdia, ella que, com diu el Papa, va ser la primera d'entrar en el santuari de la Misericòrdia (cf. MV 24). Maria ens fa mirar sempre aquest món amb compassió. És com si ens digués: «Aneu, doneu testimoni de l'Evangeli de l'amor, proclameu l'Evangeli de la Misericòrdia.» Només l'Evangeli de la Misericòrdia pot salvar el món.

El cant de la Mare de Déu, l'inici del qual hem escoltat a l'Evangelí i cada dia el cantem a vespres, serà nostre si el vivim en tot el que significa, en tot el que conté, tant de gràcia com de compromís. Recordo les paraules que escriu el papa Francesc: «El seu cant de lloança, en el llindar de la casa d'Isabel, va estar dedicat a la misericòrdia que s'estén de generació en generació. També nosaltres estàvem presents en aquelles paraules profètiques de la Mare de Déu» (MV 24).

Maria ha donat aquest cant a l'Església perquè sigui el seu cant. Cant de lloança i de profecia. Un cant que brolla del Déu que salva, que neix de l'alegria de l'amor (*Amoris lætitia*), fent meves les paraules del títol de l'exhortació apostòlica postsinodal del papa Francesc. Que Montserrat, la muntanya de la Mare de Déu, sigui el símbol de l'Església que volem ser: un santuari, una llar de misericòrdia per a tots els qui sofreixen, una Església en la qual tots puguem experimentar l'amor de Déu, una Església habitada i formada per aquells creients que s'esforcen a viure amb alegria les obres de misericòrdia i així aprenen a ser misericordiosos com ho és el Pare del cel: *Misericordes sicut Pater*.

Aquest any també commemorem el centenari de la mort del venerable bisbe de Vic, el Dr. Torras i Bages. Ell estimava i va divulgar aquest santuari i la imatge de la Mare de Déu, i ens va fer veure que Montserrat és el cor espiritual de Catalunya. Venerem la seva memòria i recollim la seva herència. La tradició cristiana arrelada en la història del nostre poble (és Montserrat el nostre Sinaí) té el seu lloc dins la nostra societat. Els creients tenim la certesa que l'Evangelí és una aportació valuosa, amb la seva dimensió de transcendència i d'humanisme, a la configuració de la història i de la societat actual del nostre país, una història que avança i que es va fent, des de la democràcia i des del diàleg; una història en la qual s'ha de salvar la pau. En aquest sentit acabo amb la pregària del venerable bisbe:

Senyora de Montserrat, que teniu la vostra santa muntanya voltada d'oliveres, signe de pau, aconseguí per als pobles de Catalunya una pau cristiana i perpètua.

## **ARTICLE “MIRAR AMB ULLS D'AMOR”**

*de 29 d'abril de 2016 per a la revista Quaderns de Pastoral del Centre d'Estudis Pastorals*

Quan llegim i rellegim una i altra vegada aquest preciós document El rostre de la Misericòrdia, la butlla amb què el papa Francesc va convocar el Jubileu de la Misericòrdia, ens vénen al cap aquestes paraules: «Mireu-nos amb ulls d'amor.»

Són part del retorn dels goigs de la Mare de Déu de Misericòrdia, que des del seu Santuari de Reus, ens mira sempre amb ulls d'amor.

Meditant, doncs, aquesta Butlla penso en el motiu pel qual el Papa la va escriure tant de temps abans de començar aquest Jubileu extraordinari de la Misericòrdia. Està datada l'11 d'abril de 2015, Segon Diumenge de Pasqua o de la Divina Misericòrdia, i es va inaugurar el 8 de desembre del mateix any, és a dir, gairebé nou mesos després de la seva publicació. Segur que el papa Francesc volia que preparéssim aquest esdeveniment, que no ens vingués de sobte, que poguéssim programar molt bé aquest Any Jubilar.

I certament estem celebrant un Any Jubilar preparat amb molta cura, amb molt de detall, que ens ha permès a les diòcesis planificar les accions més importants. Però una vegada que l'estem celebrant, comprovem que de mica en mica es van fent més actes dels que havíem pensat a l'inici, i són esdeveniments que estan donant molt de fruit espiritual. Almenys aquesta és l'experiència a la nostra arxidiòcesi.

Una primera indicació abans d'iniciar-se aquest Any Jubilar va ser la de procurar viure el temps de preparació al Jubileu amb la mirada posada en la misericòrdia de Déu, que ens va ser revelada per Jesús de Natzaret amb les seves paraules i els seus gestos, amb tota la seva persona fins a l'extrem de morir per la nostra salvació al patíbul de la creu.

Com seria la mirada de Jesús? Precisament he volgut centrar aquestes ratlles en les vegades que al llarg de la Butlla surt la paraula mirada, perquè «misericòrdia és la llei fonamental que habita en el cor de cada persona quan mira amb ulls sincers el germà que troba en el camí de la vida» (n. 2). Una mirada als germans, però feta amb «ulls sincers».

Durant aquest any el Papa ens diu que «d'una manera molt més intensa estem cridats a tenir la mirada fixa en la misericòrdia per a poder ser també nosaltres mateixos signe eficaç de l'obrar del Pare». Créixer en la misericòrdia, mirar amb ulls misericordiosos a totes les persones, farà més «fort i eficaç el testimoni dels creients» (n. 3).

Una realitat molt engrescadora és quan el papa Francesc, comentant la tornada del Salm 137, «perdura eternament el seu amor», ens diu que «és com si es volgués dir que no sols en la història, sinó per a tota l'eternitat, l'home estarà sempre sota la mirada misericordiosa del Pare» (n. 7). No sols ara, sinó per sempre tindrem la mirada de la Santíssima Trinitat, i en aquesta mirada trobarem

nosaltres l'eterna benaurança. I no oblidem que «misericòrdia és la paraula que revela el misteri de la Santíssima Trinitat» (n. 2).

Perquè com dirà més endavant el Papa, «amb la mirada fixa en Jesús i en el seu rostre misericordiós podem percebre l'amor de la Santíssima Trinitat» (n. 8). La mirada de Jesús «era una mirada carregada de misericòrdia que perdonava els pecats d'aquell home [...]. Jesús mirà Mateu amb amor misericordiós i el va escollir miserando atque eligendo. Sempre m'ha captivat aquesta expressió, tant que vaig voler fer-la el meu propi lema» (n. 8). Aquest comentari de l'elecció de Mateu feta per sant Beda el Venerable és el que va impressionar el papa Francesc i va fer que escollís aquestes paraules per al seu lema episcopal.

Recomana el Papa als missioners de la misericòrdia que «visquin aquesta crida conscients de poder fixar la mirada sobre Jesús, “gran sacerdot compassiu i digne de confiança” (He 2,17)» (n. 18). Penso que aquests missioners de la misericòrdia han de tenir un paper més rellevant i potser no hem trobat la manera que fessin un servei més gran en aquest Any Jubilar.

I en parlar de Maria, la Mare de la Misericòrdia, ens recomana el Papa que «la dolçor de la seva mirada ens acompanyi en aquest Any Sant» (n. 24). Si la mirada d'una mare és sempre dolça, imaginem com devia ser la mirada de Maria.

Mirar l'altre amb simpatia, aquesta és la llei del cristià que neix del manament suprem de l'amor a Déu i al proïsme. Mirar-lo i tractar-lo amb simpatia, sense jutjar si no ens correspon i acollint-lo més enllà dels possibles errors que hagi tingut.

I parlant del que significa el pelegrinatge, el papa Francesc escriu que «els homes amb els seus judicis s'aturen a la superfície, mentre el Pare mira l'interior» (n. 14). I com la paràbola del fill pròdig, la mirada del Pare és d'amor, de perdó, de misericòrdia envers els dos fills. Nosaltres també hem de fer com Déu Pare, i mirar sempre els germans, tots els germans, amb ulls de misericòrdia.

L'Església sempre ha considerat que la paràbola del fill pròdig és una de les més boniques de l'Evangelí, precisament perquè en ella el pare de la família aplica el perdó immediatament al fill menor quan torna a casa. Ens emociona imaginar-lo sortint-li a l'encontre, abraçant-lo ple d'alegria, sense ni voler escoltar les paraules que el fill havia assajat per dir-li: «Pare, he pecat contra el cel i contra tu.»

Sant Joan XXIII, com a guia d'actuació per al Concili que acabava de convocar, va convidar a aplicar «la medecina de la misericòrdia més que les armes de la severitat». I el papa Francesc recomana als confessors que acullin els qui acu-



deixin a ells com el pare del fill penedit, que torna a casa i és rebut amb l'alegria d'haver-lo trobat. Però afegeix: «No us heu de cansar de sortir a l'encontre també de l'altre fill que es va quedar a fora, incapaç d'alegrar-se, per explicar-li que el seu judici sever és injust i no té sentit davant la misericòrdia del Pare, que no coneix límits.» (n. 17)

La misericòrdia és el segell del cristià. Comença per no parlar malament dels altres, no criticar ni murmurar, i es manifesta amb l'exercici de la comprensió, de la solidaritat i del perdó tantes vegades com calgui, d'acord amb l'ensenyament de Jesucrist quan li van preguntar quantes vegades calia perdonar. I penso que la mirada ha de ser també un distintiu dels cristians, imitant la mirada de Jesús, com hem pogut veure.

El que ha de distingir els cristians, en les relacions socials i en el tracte amb altres persones, és que siguem els millors amics. Sant Paulí de Nola, convers al cristianisme, no sols va lliurar la vida als pobres, sinó que en una ocasió, no podent rescatar amb els seus béns el fill d'una vídua, es va oferir per substituir-lo com a presoner.

Hi ha moltes altres idees i expressions en la Butlla que no voldria deixar d'anotar. Per exemple quan diu que «la misericòrdia és la biga mestra que sosté la vida de l'Església» (n. 10) i que la «credibilitat de l'Església passa a través del camí misericordiós i compassiu» (n. 10). Si vivim la mirada misericordiosa farem possible aquest desig del Papa: «A les nostres parròquies, a les comunitats, a les associacions i moviments, en fi, on sigui que hi hagi cristians, qualsevol hauria de poder trobar-hi un oasi de misericòrdia» (n. 12). Tot això serà possible si «dia rere dia, tocats per la seva compassió [de Déu], també nosaltres arribem a ser compassius amb tots» (cf. n. 14).

Si ens fixem en les obres de misericòrdia, totes elles ens porten a un encontre personal i a una mirada misericordiosa amb les persones a les quals volem donar de menjar, beure, vestir, acollir, assistir, visitar, també en el moment d'enterrar mirarem els familiars i amics amb una mirada plena de dol.

I si anem a les obres de misericòrdia espirituals, veiem que no es tracta només de ser «mestres» que ensenyen, corregeixen, consolen, perdonen, suporten i pregunten. Hi ha moltes maneres de viure aquestes accions, però als cristians se'ns demana un plus.

Precisament una experiència molt bonica a l'arxidiòcesi de Tarragona és un dels projectes de la Càritas interparroquial de Tarragona ciutat anomenat Cafè i Caliu: es dona cada matí un bon esmorzar a més d'un centenar de persones

necessitades. No es tracta només de donar menjar, sinó que hi hagi caliu, això és, escalfor, afabilitat, simpatia, cordialitat. I puc assegurar que els voluntaris de Càritas miren els usuaris «amb ulls d'amor».

El papa Francesc acaba la seva butlla *Misericordiæ vultus dicit*: «Que en aquest Any Jubilar l'Església es converteixi en l'eco de la paraula de Déu que ressona forta i decidida com a paraula i gest de perdó, de suport, d'ajuda, d'amor.» Per a això convida a dirigir el nostre pensament a sants com Faustina Kowalska, apòstol de la misericòrdia, i a la Mare de Déu, a la qual invoquem com a Mare de Misericòrdia. Ella ens mirarà sempre amb ulls d'amor.

† Jaume Pujol Balcells  
*Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat*

## **50è Aniversari de Càritas Diocesana**

### **PRÒLEG**

*al llibre editat per a la commemoració*

#### **Noces d'Or de Càritas Diocesana de Tarragona**

Tinc el goig i l'alegria de presentar aquest llibre, commemoratiu dels 50 anys de Càritas Diocesana de Tarragona, que ha estat escrit pels directors/es i els delegats episcopals que han dirigit l'entitat durant aquest mig segle i algunes voluntàries que representen les Càritas de base. Els seus testimonis reflecteixen el compromís que Càritas ha mantingut durant tots aquests anys amb la realitat més dura de la societat i recullen els fets més importants i les vivències més remarcables des de 1965 fins a 2015, un recorregut que evoluciona des de l'assistencialisme inicial fins l'acompanyament de la persona per a la recuperació de la seva dignitat.

Els voluntaris han estat els autors d'aquesta gran tasca anònima. Diverses generacions d'ells han donat part de la seva vida per estar al costat de les persones més necessitades com a testimonis vius de Crist, que estimen amb gratuïtat i lliurement. És el moment de donar-los les gràcies de tot cor.

Com diu el papa Francesc: «La misericòrdia no és indiferent al dolor de l'oprimit.» És per aquest motiu que Càritas no és insensible davant les necessitats alienes sinó que es commou, com el Bon Samarità, i actua des del cor perquè l'altre recuperi la plena humanitat.

Avui, qui arriba a Càritas participa activament en el seu desenvolupament i ja no és un simple receptor de beneficència sinó que treballa per a la seva formació i promoció en tot el seu procés de vida. Càritas ha anat evolucionant. La realitat social cada vegada és més complexa i requereix una acció integral que potenciï la persona i les seves capacitats.

El nostre horitzó és continuar sempre oberts a la crida de l'amor de Déu que ens impulsa a ajudar els qui més pateixen (Mt 25,35). Amb aquesta actitud de confiança absoluta en ell, ens atrevim a viure l'amor fraternal sense límits.

Estic segur que la lectura d'aquest llibre ens ajudarà a estimar encara més aquesta dimensió tan important de l'Església que és la caritat, l'amor als germans i a totes les persones que s'apropen a nosaltres, i a pregar i col·laborar amb Càritas.

## PARAULES

### *de 6 d'abril de 2016 en la presentació del llibre "50 anys de Càritas Tarragona"*

Hem presentat avui aquest llibre que vol recollir alguns records dels 50 anys de Càritas. Recollir tot el que s'ha fet en aquests 50 anys ompliria la gran Biblioteca del Seminari.

La presentació del llibre em dona peu per a donar les gràcies a tots els qui col·laboreu actualment amb Càritas Diocesana, amb les dues Càritas interparroquials (Reus i Tarragona) i de manera especial amb les Càritas parroquials.

Però el llibre vol recordar totes aquelles persones que, d'una manera o altra, han col·laborat amb Càritas. Jo vull tenir un record pels nostres arquebisbes que al llarg d'aquests 50 anys han creat i impulsat Càritas. En primer lloc el cardenal Benjamín de Arriba i Castro, que va erigir la Càritas Diocesana amb Decret de 21 de maig de 1965. Després el Dr. Josep Pont i Gol, gran impulsor, que surt a la portada del llibre envoltat de nens i nenes. I un record per als seus successors, també presidents de Càritas Diocesana: Mons. Ramon Torrella i Mons. Lluís Martínez Sistach.

El llibre recull el testimoni dels qui van estar al capdavant de la institució durant aquests anys: El primer va ser Mn. Francesc Vives (el Dr. Vives), i els successius van ser tots laics, menys Mn. Santiago Soro. El laics són els senyors Josep Adserà, Josep Sendra, Santiago Camós, Modest Pagès, Francesc Xavier Rius, Àngel Conesa, Carme Borbonès i actualment Francesc Roig.

També el llibre ens cita els delegats episcopals: el Dr. Vives, Mn. Xavier Riba, Mn. Ricard Cabré, Mn. Joan Miracle, Mn. Joaquim Claver i Mn. Santiago Soro.

Penso que avui és oportú recordar el que diuen els Estatuts vigents sobre les principals finalitats i tasques de Càritas Diocesana de Tarragona, que són

a) Educar i promoure la dimensió caritativa de la fe en la comunitat cristiana: en el cor de les nostres parròquies, famílies religioses, comunitats, grups i institucions; en el si de les famílies i en la vida de cada creient. Es tracta d'educar el precepte cristià segons el qual els fidels tenen el deure d'ajudar els pobres amb els béns propis.

b) Ajudar efectivament els més dèbils per alleujar la seva situació i mirar de dotar-los amb recursos i capacitats que els permetin assolir una manera digna de viure. Càritas ni esgota ni pot esgotar la tasca de la justícia social en favor dels més necessitats, però a través de Càritas és l'Església qui actua, i es tracta d'organitzar una acció pastoral planificada.

c) Promoure la justícia i el bé comú ajudant la societat a descobrir les seves carències envers els més dèbils i promoure la justícia social. Per això es necessària una col·laboració lleial amb les institucions públiques i les d'iniciativa social, tenint en compte la naturalesa i la missió pròpies de cada institució.

En definitiva, intentant viure allò que vam escoltar fa avui quinze dies, la tarda del Dijous Sant, mentre jo rentava els peus: «Us dono un manament nou, diu el Senyor: Que us estimeu els uns als altres, tal com jo us he estimat» (Jn 13,24). No ho oblidem.

Gràcies de nou a tots, i continuem treballant per atendre els més necessitats. I que el Senyor us pagui amb escreix el vostre treball.

## **SALUDA**

### *de 27 d'abril de 2016, Pasqua de Resurrecció, per a la Memòria 2015 de Càritas Diocesana de Tarragona*

Pocs dies després de la seva elecció com a successor de sant Pere, el papa Francesc va explicar que, durant el conclave de 2013 en què ell va resultar elegit, quan ja la votació començava a ser «perillosa», el cardenal de Sao Paulo, gran amic seu, es va abraçar a ell i li va dir: «Recordat dels pobres!» Aquesta paraula —els pobres— se li va quedar gravada al cap de tal manera que va determinar fins i tot el nom que ell es va escollir i la manera com somia que sigui l'Església: pobre per als pobres.

Endinsats de ple en el Jubileu de la Misericòrdia, us vull recordar que l'Església té aquestes bigues mestres: l'anunci de l'Evangelí de la misericòrdia de Déu envers tots els homes, la celebració dels sagraments i l'atenció preferencial pels més pobres i desvalguts, de manera que si en falta alguna, no s'aguanten i, per tant, no podem prescindir de cap d'elles.

En aquestes pàgines hi trobareu molta feina feta en favor dels pobres. Encara en queda molta més per fer i, a més, s'ha de fer ben feta, il·luminant allò que l'Església fa amb la llum de l'Evangelí. No fem aquesta feina per pura filantropia: ha estat Jesucrist mateix qui ens ha donat el manament de l'amor i ens ha enviat a anunciar-lo a totes les nacions i a totes les generacions. Aquesta feina és avui urgent: a la nostra societat, a la política, a l'empresa, a l'economia, a la sanitat, etc. És l'hora que tots els cristians prenguin consciència de la responsabilitat que tenen com a creients enmig d'aquesta societat i d'aquest món. No ens podem quedar de braços creuats davant les tragèdies humanitàries que ens

sacsegen: els refugiats que cerquen una vida millor o els cristians perseguits i massacrats a l'Orient i a l'Àfrica clamen la nostra ajuda.

El cor de Càritas Diocesana de Tarragona fa 50 anys que batega. No podem deixar que s'aturi. Gràcies a tots els qui, dia rere dia, doneu vida a aquest cor. I una crida als qui encara no us heu decidit, sobretot als joves: cal que aquest cor bategui molts anys, ens hi vols ajudar? Només es tracta d'estimar, de ser misericordiós com el Pare.

Rebeu tots, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

## Escrits setmanals “Als quatre vents”

### 601. LA FESTA DE LA MISERICÒRDIA

*3 d'abril de 2016*

En la vida de santa Faustina Kowalska hi ha un petit fet que ressalta com Déu escriu a vegades recte amb línies tortes quan vol una cosa. El seu director espiritual, el pare Sopocho, l'atonia al confessorari, però per falta de temps no podia escoltar pacientment les confidències profundes que li feia la monja polonesa, així que li va demanar que, fora de l'objecte mateix de la confessió, aquestes confidències les escrivís. Gràcies a això ens va quedar un diari de sor Faustina en què explica amb tot detall com Déu li va anar inspirant que fos «la secretària de la seva misericòrdia» davant del món.

En aquest dietari anota el 22 de febrer de 1931 que va veure Jesús amb una túnica blanca i la mà alçada per beneir mentre amb l'altra es tocava el pit, del qual sortien dos rajos, un de vermell i un altre pàllid. L'aparició va venir acompanyada de la petició que fes pintar un quadre amb la imatge que havia vist, amb la promesa que qui la venerés se salvaria. I encara amb un altre prec: vull que aquesta imatge sigui beneïda amb solemnitat el primer diumenge després de Pasqua de Resurrecció. Aquest dia serà la Festa de la Misericòrdia.

Sor Faustina va morir l'any 1938 i va ser declarada santa pel papa sant Joan Pau II el 30 d'abril de 2000 en ocasió de l'any sant d'aquest mil·lenni cristià. El mateix Papa va declarar que el diumenge següent a la Pasqua fos declarada la Festa de la Misericòrdia, i, com si fos un senyal del cel, va ser en aquesta festa precisament quan el Papa polonès va ser cridat a gaudir de la vida eterna l'any 2005. El papa Francesc va canonitzar el papa Wojtyla precisament en aquesta festa el 27 d'abril de 2014.

M'he estès en aquesta història per assenyalar que estem davant una santa i una festa cristiana del nostre temps. Com no recordar-la quan el papa Francesc ha volgut que l'Església visqués tot aquest any contemplant la misericòrdia infinita de Déu amb cada un de nosaltres?

En comentariss successius intentaré concretar maneres de ser fidels a aquesta intenció de celebrar un any jubilar dedicat a meditar sobre aquest do diví de la misericòrdia, que ja va tenir el pròleg amb la lectura atenta de la *Misericordiæ vultus*, el document pontifici que hem meditat i que convido a considerar com la millor lectura d'aquest Any de gràcia.

## **602. NO CONFESSAR-NOS AMB EL MIRALL**

*10 d'abril de 2016*

Jorge Mario Bergoglio tenia 17 anys. Era el 21 de setembre de 1953 quan va entrar a la seva parròquia de Buenos Aires. Va acudir al confessionari, on el va atendre el pare Carlos Duarte. Era un sacerdot originari de Corrientes que passava uns dies a la capital on li feien un tractament contra la leucèmia, de la qual va morir l'any següent.

El Papa recorda aquell moment: «Em vaig sentir acollit per la misericòrdia de Déu confessant-me amb ell.» Era la festa de sant Mateu, i com l'apòstol a qui Jesucrist va cridar dient-li «segueix-me», el jove Bergoglio va sentir que Jesús l'havia sortit a trobar i ja es quedaria amb ell per sempre.

La confessió forma part de la manera com podem rebre la indulgència de l'Any Jubilar de la Misericòrdia: visitant una església assenyalada per al jubileu, realitzant un acte de fe, resant una oració pel Papa i rebent els sagraments de la reconciliació i l'eucaristia.

En la seva conversa amb Andrea Tornielli, publicada sota el títol *El nom de Déu és misericòrdia*, el papa Francesc respon la pregunta de si no seria suficient penedir-se dels pecats i demanar perdó a Déu sense necessitat del sacerdot com a intermediari. Després de recordar que els bisbes i sacerdots són instruments de la misericòrdia divina i que actuen in persona Christi, diu: «Som éssers socials. Si tu no ets capaç de parlar dels teus errors amb el teu germà, tingues per segur que no seràs capaç de parlar tampoc amb Déu i acabaràs la confessió amb el mirall. [...] Confessar-se amb un sacerdot és posar-se en mans d'un altre que en aquest moment actua en nom i per compte de Jesús.»

Per a això és necessària la humilitat, primer per reconèixer-se pecador, i després per no preocupar-se per «quedar malament», cosa que no passa, ja que tots som pecadors i el que Déu aprecia en nosaltres és la sinceritat. El sacerdot —diu el Papa— no està per condemnar, sinó per permetre l'encontre amb aquest amor visceral que és la misericòrdia de Déu.

Fa més de mig segle Pius XII ja va dir que el drama de la nostra època és haver perdut el sentit del pecat. L'altre drama seria, i va en paral·lel a l'anterior, haver perdut la consciència de la misericòrdia de Déu, que com un pare bo ens espera com al fill pròdig de la paràbola evangèlica, atalaiant l'horitzó cada dia esperant la nostra tornada.

## **603. JORNADA DE LES VOCACIONS NATIVES**

*17 d'abril de 2016*

Des de fa 53 anys l'Església celebra en aquest diumenge, anomenat del Bon Pastor, la Jornada per les Vocacions Natives, que amb aquest o amb un altre nom i diferents lemes es proposa conscienciar-nos de la importància que sorgeixin vocacions pròpies en els països de missió.

De fet l'expressió països de missió ens remet a un passat de fa segles en què la generositat de molts joves de famílies europees feia que anessin a llocs llunyans per a treballar-hi pel regne de Déu anunciant l'evangeli i ajudant al desenvolupament integral de la població.

Això ha canviat. Continuen sent molt necessaris els missioners, però des de fa anys hi ha hagut un cert tomb estadístic: països com Bèlgica i Holanda, que tenien moltes vocacions sacerdotals i missioneres, experimenten una forta crisi, mentre que al Tercer Món creixen les ordenacions sacerdotals, així com també el nombre de catòlics.

A l'Àfrica, en els deu últims anys, la població del continent ha crescut un 24% i la dels catòlics un 41%. A l'Àsia, la demografia ha augmentat un 10% i els catòlics un 20%. Això determina que a vegades siguin vocacions d'aquests països les que vénen en ajuda de parròquies de la vella Europa.

Qualsevol que sigui el nombre dels que s'ordenen, més a prop o més lluny, la pregària de Jesús «a l'amo dels sembrats que envii sembradors als seus sembrats» (Mt 9,38), sempre serà actual, com també ho serà la forma en què es manifesten aquestes crides vocacionals. El lema d'enguany de la Jornada diu: «Et mira amb passió.» Es refereix a la mirada de Crist, que és forta, apassionada, plena de misericòrdia. Així ho experimenten els qui fan el pas.

El papa Francesc demana a Déu per a aquesta ocasió: «Concedeix-nos comunitats cristianes vives, fervoroses i alegres, que siguin font de vida fraternal i despertin entre els joves el desig de consagrar-se a tu i a l'evangelització.»

Com podem ajudar que això passi? Resant per les noves vocacions i sostenint econòmicament els seminaristes. Alguns necessiten una beca d'estudis per a sostenir-se. Arriben al Seminari sense res al damunt excepte una vella maleta amb una mica de roba i un parell de sabates, però porten una illusió meravellosa de donar-se. De nosaltres depèn que puguin complir amb aquest somni de servir l'Església i la humanitat.

## **604. EL DIA DELS QUATRE PAPES**

*24 d'abril de 2016*

Fa un parell d'anys, el 27 d'abril de 2014, l'atenció mundial estava centrada al Vaticà. Un milió de persones, entre les quals molts caps d'Estat i del Govern de tot arreu,

assistien a la canonització de dos grans sants del nostre temps: Joan XXIII i Joan Pau II. Oficiava la cerimònia l'actual papa Francesc, i assistia a l'acte el Papa emèrit Benet XVI. Per les seves excepcionals característiques, la premsa el va batejar com el dia dels quatre Papes.

Joan XXIII procedia d'una família que va tenir onze fills, alguns dels quals van morir prematurament. Ell mateix va explicar la pobresa en què vivien, compatible amb l'alegria, i recordava que, malgrat les estretors econòmiques, els seus pares sempre van obrir la porta de casa de Sotto il Monte i van posar un plat més a taula, quan hi trucava un pobre.

Aquest aprenentatge familiar de l'amor caritatiu i de la proximitat amb tots va impregnar la seva vida i va marcar també l'esperit de la seva obra magna, el Concili Vaticà II, una obertura de les portes de l'Església als qui es trobaven a fora. L'aggiornamento i l'ecumenisme van ser la seva abraçada a les noves cultures socials i a aquells els quals des de llavors es van anomenar germans separats.

Joan Pau II era seminarista, després d'haver treballat en una pedrera i haver estat actor, quan un company li va gastar la broma de penjar a la porta de la seva habitació un cartell que deia: «Futur sant.» Entre aquella frase i aquell «Santo subito» reclamat per moltes persones en els seus funerals, va transcórrer una vida d'amor a Déu i amor al món, pel qual va viatjar incansablement en 146 desplaçaments internacionals.

No cal recordar els seus molts gestos, des del perdó «al germà que m'ha ferit» després de l'atemptat fins a la trobada de les principals religions a Assís, passant per la caiguda del comunisme.

Al seu primer destí el jove capellà Wojtyla va arribar-hi en autobús, i després en tros caminant fins que va ser recollit per un carro. En entrar, es va agenollar i va besar el terra, com ho faria després en tantes ocasions. Com Joan XXIII, estimava el món i va ser estimat per ell. Les Jornades Mundials de la Joventut que va impulsar són només una mostra d'aquesta admiració i estima.

Penso que tenim dos grans referents per a la nostra vida cristiana, dos papes que han mostrat en les seves vides el que l'actual pontífex proclama: que el nom de Déu és misericòrdia.

## **Abril : Activitats pastorals de l'Arquebisbe**

### **Divendres 1**

- A Barcelona, a la Casa General dels Fills de la Sagrada Família, s'entrevista amb el P. Jesús Díaz, superior general de la congregació. Al vespre, al Seminari, assisteix a la VI Conferència i Concert de Pasqua organitzats per l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona i l'Orde Eqüestre del Sant Sepulcre de Jerusalem.



### **Diumenge 3**

- A la Catedral, celebra l'eucaristia conventual solemne en el segon diumenge de Pasqua, festa de la Divina Misericòrdia. A la tarda, presideix els actes programats per l'Apostolat de la Divina Misericòrdia: rés de la Coroneta, predicació, consagració de l'arxidiòcesi a la Divina Misericòrdia i benedicció amb el Santíssim.
- En acabar els actes a la Catedral, rep la visita de Mons. Michael L. Fitzgerald, exnunci apostòlic a Egipte, i del Sr. Jordi Giró, dels GRIC Barcelona.

### **Dilluns 4**

- A la tarda, a l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, presideix la missa de la solemnitat de l'Anunciació del Senyor amb motiu de la jornada Provida.

### **Dimarts 5**

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 351 del Consell Episcopal. A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

### **Dimecres 6**

- A Barcelona, visita el Seminari Major Interdiocesà, on celebra l'eucaristia durant la qual confereix el ministeri de l'acolitat al seminarista Aldin Martínez. A continuació és convidat a sopar amb l'equip rector i els seminaristes.

### **Dijous 7**

- A la sala d'actes del Seminari Pontifici de Tarragona, presideix l'acte de presentació del llibre commemoratiu Càritas Diocesana de Tarragona. 50 anys al teu costat.

### **Divendres 8**

- Al palau arquebisbal, rep la visita protocol·lària del nou comandant naval de Tarragona, Sr. Eduardo Liberal González Lara.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Julià de l'Arboç administra el sagrament de la confirmació.

### **Dissabte 9**

- A Barcelona, al Col·legi La Salle Bonanova, participa en la X Jornada de mestres i professors de religió, organitzada per la Fundació Escola Cristiana de Catalunya i el SIERC.

### **Diumenge 10**

- A Balaguer, participa en els actes familiars organitzats amb motiu de les noces d'or sacerdotals del seu germà, Mn. Joan Pujol.

### **Dilluns 11**

- A Vic, participa en la II Trobada interdiocesana del clergat català, organitzada en ocasió del centenari de la mort del venerable Dr. Torras i Bages.

- A continuació, a la tarda, visita la Casa Santa Clara, del Seminari del Poble de Déu a Vic.

### **Dimarts 12**

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 352 del Consell Episcopal.
- A la tarda, al Centre Tarraconense el Seminari, participa en la I edició del fòrum de debat Converses al Camp de Tarragona que, sota el lema «Oberts al món», organitza la Fundació Privada Mútua Catalana.

### **Dimecres 13**

- A Barcelona, a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, assisteix a l'acte de presentació de l'exhortació apostòlica postsinodal *Amoris lætitia* del sant pare Francesc, organitzat per l'Ateneu Universitari Sant Pacià. A continuació, al mateix escenari, participa en l'acte de presentació del documental *Hem perdut l'oremus?*, sobre la classe de religió, organitzat per la Federació de Cristians de Catalunya.

### **Dijous 14**

- Al palau arquebisbal, presideix l'acte de signatura del conveni de col·laboració entre la Fundació privada Mútua Catalana i l'Arquebisbat.
- Cap a migdia viatja a Roma.

### **Divendres 15**

- A Roma, a la basílica de Sant Pau Extramurs, concelebra la solemne eucaristia durant la qual rep l'ordenació episcopal el P. Manuel Nin, monjo de Montserrat.
- Al darrere hora del vespre retorna a Tarragona.

### **Dissabte 16**

- Al Seminari Pontifici de Tarragona presideix l'assemblea anual de Càritas Diocesana de Tarragona.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Francesc d'Assís de Reus, administra el sagrament de la confirmació.
- Al vespre, a l'església parroquial de l'Assumpció de Maspujols, administra el sagrament de la confirmació.

### **Diumenge 17**

- Al matí, a l'església parroquial de Santa Maria la Major de Montblanc, administra el sagrament de la confirmació.
- A la tarda, a la Sala Kursaal de Valls, participa en els actes organitzats amb motiu del XXIX aplec arxiprestal de l'Alt Camp i presideix l'eucaristia a l'església parroquial de la Mare de Déu del Lledó.

## **De dilluns 18 a dijous 21**

- A Madrid, participa en la CVII assemblea plenària de la CEE.

## **Divendres 22**

- A mig matí retorna a Tarragona. Al vespre, a l'Hotel Imperial Tàrraco, assisteix al sopar solidari organitzat pel Lions Club amb motiu del 50è aniversari i a benefici del projecte Bonanit.

## **Dissabte 23**

- A l'església parroquial de Sant Sebastià de la Canonja, administra el sagrament de la confirmació.

## **Diumenge 24**

- Amb motiu de l'aplec de la Mare de Déu de Montserrat, celebra l'eucaristia al santuari d'aquesta advocació a Montferri.
- A Reus, amb els membres de la Congregació de la Sang, participa en el pelegrinatge jubilar amb la imatge del Sant Crist des de la seva capella fins al santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia, on celebra la solemne eucaristia.

## **Dilluns 25**

- A la tarda, a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, assisteix a la sessió acadèmica en homenatge al beat Ramon Llull amb motiu del VII centenari de la seva mort, organitzat per l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

## **Dimarts 26**

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 353 del Consell Episcopal.
- A Barcelona, al Palau de la Generalitat de Catalunya, assisteix a l'acte de lliurament de les Creus de Sant Jordi 2016.

## **Dimecres 27**

- A la basílica del monestir de Santa Maria de Montserrat, presideix la missa conventual de la solemnitat. A continuació és convidat a dinar i a participar en la recreació amb la comunitat benedictina.
- A la tarda, a l'església parroquial de Sant Salvador, del barri de Sant Salvador de Tarragona, administra el sagrament de la confirmació.

## **Dijous 28**

- Realitza una visita a Solivella, convidat per l'alcalde del municipi.

## **Divendres 29**

- A la tarda, a palau, rep en visita privada l'Hble. Sr. Jordi Jané, conseller d'Interior de la Generalitat de Catalunya.

- Al vespre, a l'església parroquial de Sant Cosme i Sant Damià del Molnars, administra el sagrament de la confirmació al santuari de la Mare de Déu de Loreto.

### **Dissabte 30**

- A Salomó, participa en la festa del Sant Crist: fa la benedicció de les coques, presideix la processó amb el Sant Crist pels carrers de la vila i presideix la solemne eucaristia.
- Al vespre, a l'església parroquial de Sant Esteve Protomàrtir de Vila-seca, administra el sagrament de la confirmació.

## **Secretaria General i Cancelleria**

### **NOMENAMENTS**

#### *del mes d'abril de 2016*

El Sr. Arquebisbe ha signat els nomenaments de la meitat dels membres del Consell Pastoral Diocesà, corresponents als estaments eclesials segons base territorial i segons modalitat de vida consagrada, per a un termini de quatre anys:

**Amb data 08/04/2016**

**Mn. Isidre Foguet Magriñà,**

arxiprest representant de la Vicaria Episcopal de Tarragona.

**Mn. Josep M. Alegret Bellmunt,**

arxiprest representant de la Vicaria Episcopal del Baix Camp, la Conca de Barberà, el Priorat i l'Urgell-Garrigues.

**Mn. Joan M. Padrell Benet,**

arxiprest representant de la Vicaria Episcopal de l'Alt Camp, el Baix Penedès i el Tarragonès.

**Mn. Bernard John Farrell-Roberts,**

representant dels diaques.

**Sra. Fina Masip Tarragona,**

representant dels laics de l'arxiprestat de Tarragona Centre.

**Sr. Manuel Guinovart Grau,**

representant dels laics de l'arxiprestat de Tarragona Perifèria.

**Sr. Xavier Sirolla Obré,**

representant dels laics de l'arxiprestat de Reus.

**Sra. Montserrat Gené Nolla,**

representant dels laics de l'arxiprestat del Baix Camp.

**Sr. Jordi Castelló Malràs,**

representant dels laics de l'arxiprestat del Priorat.

**Sra. Isabelle Velandia,**

representant dels laics de l'arxiprestat de la Conca de Barberà.

**Sr. Josep M. Capdevila Vives,**

representant dels laics de l'arxiprestat de l'Urgell-Garrigues

**Sra. Rosa M. Solanes Aguilar,**

representant dels laics de l'arxiprestat de l'Alt Camp

**Sra. Josefina Santasusagna Uró,**

representant dels laics de l'arxiprestat del Baix Penedès.

**Sra. Maria Herrera Brulles,**

representant dels laics de l'arxiprestat del Tarragonès Llevant.

**Gna. Antònia Agulló Durà,**

representant de les religioses presents a l'arxidiòcesi.

**Gmà. Fortuny Llovera,**

representant dels religiosos presents a l'arxidiòcesi.

**Amb data 29/04/2016**

**Sr. Jordi París Fortuny,**

com a representant de l'àmbit cultural, fins al 12 de març de 2017, que és quan acaben els membres representants dels diferents sectors de la pastoral.

## **DECRET**

*de 25 d'abril de 2016, pel qual es dissol la Fundació Pia Autònoma Privada Augusta*

Vist que en data de 27 de gener de 2012 es va constituir en aquest Arquebisbat per decret episcopal la Fundació Pia Autònoma Augusta amb personalitat jurídica privada,

Vist que la Fundació Pia Autònoma Privada Augusta no ha pogut donar compliment al fi fundacional (cf. article 2 dels seus Estatuts),

Vist que el capital fundacional no s'ha incrementat ni tampoc la Fundació ha pogut obtenir altres béns tal com ho preveia l'article 5 dels seus estatuts,

PEL PRESENT DECRET, atès el que disposen els canons 120 §1 i 123 del Codi de Dret Canònic i els Estatuts d'aquesta Fundació, DISSOLC LA FUNDACIÓ PIA AUTÒNOMA PRIVADA AUGUSTA i DECLARO SENSE EFECTE la CESSIÓ D'ÚS del solar i l'edifici de la Casa d'Exercicis Cardenal Arce Ochotorena de la Selva del Camp establerta en l'article 6 d).

† Jaume Pujol Balcells

*Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat*

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella

*Secretària general i cancellera*

## CONVOCATÒRIA

*de 12 d'abril de 2016, a la 33a Reunió del Consell del Presbiteri*

Benvolgut,

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, convoca el Consell de Presbiteri per al proper dimarts, 17 de maig, a 2/4 d'11 del matí, a la sala gran del palau arquebisbal.

### ORDRE DEL DIA

- 10.30 Pregària i salutació del Sr. Arquebisbe.
- 10.40 Lectura i aprovació, si s'escau, de la darrera acta del Consell de Presbiteri.
- 10.50 Votació d'un nou vocal per a la Coordinadora del Consell de Presbiteri.
- 11.00 Treball en sessió plenària:

- EXPOSICIÓ DE LA SITUACIÓ ECONÒMICA DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA.

A càrrec de Sr. Daniel Sobradillo, ecònom diocesà.

- IMPLICACIONS DE LA LLEI DE TRANSPARÈNCIA I DE LA NOVA LEGISLACIÓ EN MATÈRIA DE PROTECCIÓ DE MENORS I DE DADES EN PARRÒQUIES I ALTRES INSTÀNCIES DIOCESANES.

12.15 Descans.

12.45 Continuació del treball.

13.30 Precs i preguntes. Informacions.

14.00 Dinar a la Residència Sacerdotal.

Moderador: Mn. Jaume Gené Nolla.

Ignasi Cabré Mas, pvre.

*Secretari*

## CONVOCATÒRIA

*de 29 d'abril de 2016, a la 29a Reunió del Consell Pastoral Diocesà*

Benvolguts/ Benvolgudes,

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, convoca els membres del CONSELL PASTORAL DIOCESÀ (CPD) a la propera sessió plenària.

Dia: 11 de juny de 2016, dissabte.

Lloc: EDIFICI DEL SEMINARI PONTIFICI (podreu aparcar a l'hort de l'Arquebisbat, ubicat després del palau arquebisbat, quan gairebé comença la baixada)

Hora: de 10.30 a 14.00 h

### ORDRE DE LA REUNIÓ

10.00 Pregària de tèrcia.

Salutació del Sr. Arquebisbe i lliurament dels nomenaments als nous representants.

Aprovació, si s'escau, de l'acta de la sessió anterior (que haureu rebut i llegit prèviament - enviada per correu electrònic).

10.45 Presentació del document «Vers una pastoral de la misericòrdia».

- 11.00 Posada en comú de les respostes a cada una de les preguntes i diàleg.
- 11.45 Pausa - cafè.
- 12.00 Continuació de la posada en comú iniciada abans de la pausa.
- 12.45 Elecció del secretari/a adjunt/a.
- 13.00 Precs, preguntes i informacions.

Rosalia Gras Minguella  
*Secretària general de l'Arquebisbat*

## **Museu Diocesà de Tarragona**

### **INFORME**

#### *Any 2015*

1. Marxa del museu
  - Instal·lacions. Sales d'exposició

L'any 2015 es va procedir a renovar la primera sala de pas, amb l'ajut econòmic d'una subvenció de la Diputació de Tarragona.

La renovació va consistir en la col·locació d'una nova vitrina per exposar l'argenteria litúrgica. S'han pintat i renovat els anteriors elements expositors, com ara les peanyes i les dues vitrines que contenen una mostra de les beneiteres de plata. Aquestes vitrines s'han pintat de nou i se'ls ha col·locat un sistema intern de petites llums de leds.

Es van retirar les pintures sobre taula que hi havia exposades, atès que encara no s'ha pogut procedir a fer el tractament anti-humitat de les parets, i la humitat podia afectar-les greument. Tampoc no s'ha pogut procedir a pintar novament les parets. La situació de la resta de sales d'exposició és la mateixa que s'indicava en l'Informe corresponent a l'any 2014.

- Instal·lacions. Sales de reserva

Si bé la situació general continua essent la mateixa que s'expressava a l'Informe de l'any 2014, en el darrer trimestre de l'any 2015 es va procedir a iniciar una acció general de revisió dels fons de reserva del museu. A tal fi, s'ha procedit a muntar diverses prestatgeries metàl·liques (aprofitant material sobrer del Seminari) i a instal·lar llums (aprofitant material sobrer del museu).



De forma paral·lela, i amb l'ajut de col·laboradors, com alumnes de la URV en pràctiques i personal voluntari, va començar un procés general de revisió dels fons de reserva: etiquetatge, recol·locació, revisió d'embalatges, retolació, etc. Aquest procés es preveu acabar-lo l'any 2016.

- Catàleg

La pràctica totalitat dels objectes del museu estan inventariats i informatitzats, amb l'ajut del programa MuseumPlus, que en el seu moment ens va subministrar la Generalitat. Actualment s'està procedint a la revisió del catàleg, afegint les fotografies a les fitxes i fotografiant aquells objectes que encara no ho havien estat.

De forma paral·lela i progressiva, s'està procedint a la catalogació de la col·lecció de numismàtica romana.

A data 31/12/2015, el museu tenia 9.256 objectes en plena propietat i 2.576 en dipòsit. En total: 12.012 objectes.

- Investigacions

El museu facilita sempre l'accés a les obres i a la informació a tots aquells investigadors que ho demanen. Es porta un control de les seves dades i una de les condicions que se'ls demana és que donin un exemplar de les seves publicacions a la biblioteca del museu.

- Exposicions pròpies i alienes

Les dues pintures sobre tela atribuïdes a Josep Juncosa, ambdues amb representacions del Martiri de sant Fructuós, foren exhibides al Centre el Seminari en l'exposició 25 Anys de la Passió de Sant Fructuós.

La pintura mural gòtica "Adam i Eva", procedent de Peralta, va participar en l'exposició Una història de l'amor i el matrimoni, organitzada pel Museu d'Història de Catalunya (Barcelona).

- Col·laboracions

El museu col·labora, com sempre ha fet, amb la Catedral, representada pel seu Capítol, també amb l'empresa DNA, que gestiona les entrades a la Catedral i al Museu, amb les delegacions i secretariats de l'Arquebisbat, amb l'Arxiu Històric Arxidiocesà, amb el Museu Bíblic Tarraconense, amb el Centre Tarraconense el Seminari, amb l'Institut Superior de Ciències Religioses «Sant Fructuós», amb les parròquies, representades pels seus rectors, etc.

- Relacions amb altres institucions

Continuen les excel·lents relacions amb l'administració:

Generalitat de Catalunya: Departament de Cultura, Servei de Museus. Camp d'Aprenentatge del Departament d'Ensenyament.

Diputació de Tarragona: Servei de Cultura.

Ajuntament de Tarragona: Àrea de Cultura, Museu d'Història de Tarragona, Patronat Municipal de Turisme.

El Museu Diocesà de Tarragona no només té visibilitat a nivell local, sinó que manté relacions amb gran quantitat de museus, institucions i persones d'arreu, a nivell autonòmic, estatal i internacional.

- Alumnes de la URV

Els alumnes d'Història de l'Art de la URV han de cursar l'assignatura "Pràctiques Externes", en la qual han de fer 300 hores de pràctiques en una institució cultural. Aquesta col·laboració, que dura ja uns anys, ha estat de gran utilitat, perquè els alumnes fan una labor molt meritòria inventariant algunes col·leccions, fent llistats i fotografiant les obres quan cal. L'any 2015 ha fet les seves pràctiques una alumna d'Història de l'Art.

- Activitats col·lectives

El museu ha participat en les següents activitats col·lectives:

Organització de visites conjuntes la Nit dels Museus (maig 2015), amb una gran participació de públic. Hi participaren el Museu d'Història de Tarragona, el Museu Nacional Arqueològic de Tarragona, el Museu d'Art Modern de Tarragona, CaixaFòrum, El Teler de Llum, el Museu del Port de Tarragona, el Museu Bíblic Tarraconense i el Museu Diocesà de Tarragona.

Taula de seguiment, gestió i impuls de la Ruta dels primers cristians, formada per representants del Patronat Municipal de Turisme de Tarragona, del Museu d'Història de Tarragona, del Museu Nacional Arqueològic de Tarragona, de la Catedral i Museu Diocesà de Tarragona, del Museu Bíblic Tarraconense, del Centre Tarraconense el Seminari, del Camp d'Aprenentatge de Tarragona del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya i de la Facultat de Turisme de la Universitat Rovira i Virgili.

## 2. Projectes en marxa

- Restauracions

S'ha procedit a la restauració de la pintura a l'oli sobre tela amb la representació del Martiri de sant Fructuós, una obra atribuïda a Josep Juncosa, del segle XVII.

La restauració s'ha dut a terme a les instal·lacions del Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat de Catalunya, a Valldoreix, amb l'ajut d'una subvenció atorgada per la mateixa Generalitat.

- Sales d'exposició permanent

Com ja s'ha dit , s'ha fet una modesta remodelació de la primera sala de pas. Es projecta procedir a fer una actuació similar a la segona sala de pas. Per a aquesta actuació es compta amb un petit ajut d'una entitat privada sense ànim de lucre.

### 3. Projectes de futur

- Magatzem

Malauradament, el projecte del futur magatzem sembla haver queda en stand by, degut a l'actual situació econòmica.

Tarragona, 21 de març de 2016

Sofia Mata de la Cruz

*Directora del Museu Diocesà de Tarragona*

## Francesc, Papa

### MISSATGE

*de 26 de novembre de 2015, per a la 53a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, el 17 d'abril de 2016 (IV Diumenge de Pasqua)*

#### «L'Església, Mare de vocacions»

Benvolguts germans i germanes, Com voldria que, al llarg del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia, tots els batejats poguessin experimentar el goig de pertànyer a l'Església. Tant de bo que puguin redescobrir que la vocació cristiana, així com les vocacions particulars, neixen en el si del poble de Déu i són dons de la misericòrdia divina. L'Església és la casa de la misericòrdia i la «terra» on la vocació germina, creix i dóna fruit.

Per això convido tots els fidels, en ocasió d'aquesta 53a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, a contemplar la comunitat apostòlica i a agrair la mediació de la comunitat en el seu camí vocacional propi. En la Butlla de convocatòria del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia recordava les paraules de sant Beda el Venerable referents a la vocació de sant Mateu: «Misericordiae vultus, 8). L'acció misericordiosa del Senyor perdona els nostres pecats i ens obre a la vida nova que es concreta en la crida al seguiment i a la missió. Qualsevol vocació en l'Església té l'origen en la mirada compassiva de Jesús. Conversió i vocació són com les dues cares d'una única moneda i s'impliquen mútuament al llarg de la vida del deixeble missioner.

El beat Pau VI, en la seva exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi*, va descriure els passos del procés evangelitzador. Un d'ells és l'adhesió a la comunitat cristiana (cf. n. 23), aquesta comunitat de la qual el deixeble del Senyor ha rebut el testimoni de la fe i l'anunci explícit de la misericòrdia del Senyor. Aquesta incorporació comunitària inclou tota la riquesa de la vida eclesial, especialment els sagraments. L'Església no és sols el lloc on es creu, sinó també l'objecte veritable de la nostra fe; per això diem en el Credo: «Crec en l'Església.»

La crida de Déu es realitza per mitjà de la mediació comunitària. Déu ens crida a pertànyer a l'Església, i després de madurar en el seu si, ens concedeix una vocació específica. El camí vocacional es fa al costat dels altres germans i germanes que el Senyor ens regala: és una con-vocació. El dinamisme eclesial de la

vocació és un antídote contra el verí de la indiferència i l'individualisme. Estableix aquesta comunió en la qual la indiferència ha estat vençuda per l'amor, perquè ens exigeix sortir de nosaltres mateixos, posant la nostra vida al servei del designi de Déu i assumint la situació històrica del seu poble sant.

En aquesta jornada, dedicada a la pregària per les vocacions, vull invitar tots els fidels a assumir la seva responsabilitat en la cura i el discerniment vocacional. Quan els apòstols buscaven algú que ocupés el lloc de Judes Iscariot, sant Pere va convocar cent vint germans (cf. Ac 1,15); per escollir els Set, van convocar el ple dels deixebles (cf. Ac 6,2). Sant Pau dóna a Titus criteris específics per a seleccionar els preveres (cf. Tt 1,5-9). També avui la comunitat cristiana és sempre present en el sorgiment, formació i perseverança de les vocacions (cf. Exhort. Ap. Evangelii gaudium, 107).

La vocació neix en l'Església. Des del naixement d'una vocació és necessari un «sentit» adequat de l'Església. Ningú no és cridat exclusivament per a una regió, ni per a un grup o moviment eclesial, sinó al servei de l'Església i del món. Un signe clar de l'autenticitat d'un carisma és la seva eclesialitat, la seva capacitat per a integrar-se harmònicament en la vida del poble sant fidel de Déu per al bé de tots (ibid. 130). Responent la crida de Déu, el jove veu com s'amplia l'horitzó eclesial, pot considerar els carismes i vocacions diferents i aconseguir així un discerniment més objectiu. La comunitat es converteix d'aquesta manera en la llar i la família on neix la vocació. El candidat contempla agraït aquesta mediació comunitària com un element irrenunciable per al seu futur. Aprèn a conèixer i a estimar altres germans i germanes que recorren camins diversos, i aquests vincles enforteixen en tots la comunió.

La vocació creix en l'Església. Durant el procés formatiu, els candidats a les diferents vocacions necessiten conèixer millor la comunitat eclesial, superant les percepcions limitades que tots tenim al començament. Per a això, és oportú fer experiències apostòliques juntament amb altres membres de la comunitat. Per exemple: comunicar el missatge evangèlic al costat d'un bon catequista; experimentar l'evangelització de les perifèries amb una comunitat religiosa; descobrir i apreciar el tresor de la contemplació compartint la vida de clausura; conèixer millor la missió ad gentes pel contacte amb els missioners; aprofundir en l'experiència de la pastoral a la parròquia i a la diòcesi amb els preveres diocesans. Per als qui ja estan en formació, la comunitat cristiana roman sempre com l'àmbit educatiu fonamental, davant la qual experimenten gratitud.

La vocació està sostinguda per l'Església. Després del compromís definitiu, el camí vocacional en l'Església no acaba, continua en la disponibilitat per al ser-

vei, en la perseverança i en la formació permanent. Qui ha consagrat la vida al Senyor està disposat a servir l'Església on aquesta el necessiti. La missió de Pau i Bernabé és un exemple d'aquesta disponibilitat eclesial. Enviats per l'Esperit Sant des de la comunitat d'Antioquia a una missió (cf. Ac 13,1-4), van tornar a la comunitat i van compartir allò que el Senyor havia realitzat per mitjà d'ells (cf. Ac 14,27). Els missioners estan acompanyats i sostinguts per la comunitat cristiana, que continua sent per a ells un referent vital, com la pàtria possible que dona seguretat als qui peregrinen cap a la vida eterna.

Entre els agents pastorals tenen una importància especial els preveres. A través del seu ministeri es fa present la paraula de Jesús que ha declarat: «Jo sóc la porta de les ovelles [...]. Jo sóc el bon pastor» (Jn 10,7.11). La cura pastoral de les vocacions és una part fonamental del seu ministeri pastoral. Els preveres acompanyen aquells que estan a la recerca de la vocació pròpia i els qui ja han lliurat la vida al servei de Déu i de la comunitat.

Tots els fidels estan cridats a prendre consciència del dinamisme eclesial de la vocació, per tal que les comunitats de fe arribin a ser, seguint l'exemple de Maria Verge, si matern que acull el do de l'Esperit Sant (cf. Lc 1,35-38). La maternitat de l'Església s'expressa a través de la pregària perseverant per les vocacions, de la seva acció educativa i de l'acompanyament que ofereix als qui perceben la crida de Déu. També ho fa a través d'una selecció acurada dels candidats al ministeri ordenat i a la vida consagrada. Finalment és mare de les vocacions pel fet de sostenir contínuament aquells que han consagrat la vida al servei dels altres.

Demaneu al Senyor que concedeixi als qui han emprès un camí vocacional una adhesió profunda a l'Església, i que l'Esperit Sant reforci en els pastors i en tots els fidels la comunió eclesial, el discerniment i la paternitat i maternitat espirituals:

Pare de misericòrdia, que heu lliurat el vostre Fill per la nostra salvació i ens sosteniu contínuament amb els dons del vostre Esperit, concediu-nos comunitats cristianes vives, fervoroses i alegres, que siguin fonts de vida fraternal i que despertin entre els joves el desig de consagrar-se a vós i a l'evangelització. Sosteniu-les en la comesa de proposar als joves una catequesi vocacional adequada i camins de consagració especial. Doneu-los saviesa per al discerniment necessari de les vocacions de manera que en tot brilli la grandesa del vostre amor misericordiós. Que Maria, Mare i educadora de Jesús, intercedeixi per cada una de les comunitats cristianes, per tal que, havent esdevingut fecundes per l'Esperit Sant, siguin font de vocacions autèntiques al servei del poble sant de Déu.

**Franciscus**

# Audiències generals “Jubileu de la Misericòrdia”

## L'EVANGELI DE LA MISERICÒRDIA

*6 d'abril de 2016*

Benvolguts germans i germanes, bon dia! Després d'haver reflexionat sobre la misericòrdia de Déu a l'Antic Testament, avui comencem a meditar sobre com Jesús mateix l'ha portada al ple acompliment. És una misericòrdia que ell va expressar, realitzar i comunicar sempre, en qualsevol moment de la seva vida terrenal. Anant a l'encontre de les multituds, anunciant l'evangeli, guarint els malalts, apropant-se als últims, perdonant els pecadors, Jesús fa visible un amor obert a tots: ningú no queda exclòs! Obert a tots sense límits. Un amor pur, gratuït, absolut. Un amor que troba el punt culminant en el Sacrifici de la creu. Sí, l'evangeli és realment l'evangeli de la Misericòrdia, perquè Jesús és la Misericòrdia!

Els quatre Evangelis donen testimoni que Jesús, abans de començar el seu ministeri, volia rebre el baptisme de Joan Baptista (Mt 3,13-17; Mc 1,9-11; Lc 3,21-22; Jn 1,29-34). Aquest esdeveniment dona una orientació decisiva a tota la missió de Crist. De fet, ell no es va presentar al món en l'esplendor del temple, i ho podia fer. No es va fer anunciar a toc de trompetes, i ho podia fer. Ni tampoc va venir vestit de jutge, i podia fer-ho. En canvi, després de trenta anys de vida oculta a Natzaret, Jesús se'n va al riu Jordà, junt amb tanta gent del seu poble, i es posa a la cua amb els pecadors. No va tenir vergonya: era allà amb tots, amb els pecadors, per a fer-se batejar. Per tant, des de l'inici del seu ministeri, ell es va manifestar com el Messies que es fa càrrec de la condició humana, mogut per la solidaritat i per la compassió. Com ell mateix afirma en la sinagoga de Natzaret identificant-se amb la profecia d'Isaïes: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor» (Lc 4,18-19). Tot el que Jesús va fer després del baptisme va ser la realització del programa inicial: portar a tots l'amor de Déu que salva. Jesús no ha portat l'odi, no ha portat l'enemistat: ens ha portat l'amor! Un amor gran, un cor obert a tots, a tots nosaltres! Un amor que salva!

Ell es va fer proper dels últims, comunicant-los la misericòrdia de Déu que és perdó, joia i vida nova. Jesús, el Fill enviat pel Pare, és realment l'inici del temps de la misericòrdia per a tota la humanitat! Tots els qui eren presents a la ribera del Jordà no van comprendre de seguida l'abast del gest de Jesús. Joan Baptista mateix se sorprèn de la seva decisió (cf. Mt 3,14). Però el Pare celestial no! Ell va fer sentir la seva veu des de dalt: «Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut» (Mc 1,11). D'aquesta manera el Pare confirma el camí que el Fill ha seguit com a Messies, mentre baixa damunt seu, com un colom, l'Esperit Sant. Així el cor de Jesús batega, per dir-ho així, a l'uníson amb el cor del Pare i de l'Esperit, ensenyant a tots els homes que la salvació és fruit de la misericòrdia de Déu.

Podem contemplar encara més clarament el gran misteri d'aquest amor mirant Jesús crucificat. Mentre que ell, innocent, mor per nosaltres, pecadors, ell suplica al Pare: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan» (Lc 23,34). És sobre la creu que Jesús presenta a la misericòrdia del Pare el pecat del món: el pecat de tots, els meus pecats, els teus pecats, els vostres pecats. I allà, sobre la creu, ell els presenta al Pare. I amb el pecat del món tots els nostres pecats queden perdonats. Ni res, ni ningú no queda exclòs d'aquesta pregària sacrificial de Jesús. Això vol dir que no hem de tenir por de reconèixer-nos i de confessar-nos pecadors. Quantes vegades nosaltres diem: «Però, aquest és un pecador, ha fet això i allò...» i jutgem els altres. I tu? Cada un de vosaltres hauria de preguntar-se: «Sí, aquell és un pecador. I jo?» Tots som pecadors, però tots som perdonats: tots tenim la possibilitat de rebre aquest perdó que és la misericòrdia de Déu. No hem de tenir por, doncs, de reconèixer-nos pecadors, de confessar-nos pecadors, perquè cada pecat ha estat portat pel Fill sobre la creu. I quan nosaltres ho confessem peneditis confiant-nos a ell, estem segurs de ser perdonats. El sagrament de la reconciliació fa actual per a cadascú la força del perdó que brolla de la creu i renova en la nostra vida la gràcia de la misericòrdia que Jesús va guanyar per a nosaltres! No hem de témer les nostres misèries: cada un de nosaltres té les seves. El poder d'amor del Crucificat no coneix obstacles i no s'escota mai. I aquesta misericòrdia cancel·la les nostres misèries.

Estimats, en aquest Any Jubilar demanem a Déu la gràcia d'experimentar el poder de l'evangeli: l'evangeli de la misericòrdia que transforma, que fa entrar en el cor de Déu, que ens fa capaços de perdonar i de mirar el món amb més bondat. Si acol·lim l'evangeli del Crucificat ressuscitat tota la nostra vida queda determinada per la força del seu amor que renova.

## «EL QUE JO VULL ÉS MISERICÒRDIA, I NO SACRIFICIS» (MT 9,13)

*13 d'abril de 2016*

Benvolguts germans i germanes, bon dia! Hem escoltat l'Evangelí de la crida de Mateu. Mateu era un «publicà», és a dir, un recaptador d'impostos per a l'Imperi romà, i per això, era considerat un pecador públic. Però Jesús el crida a seguir-lo i a convertir-se en el seu deixeble. Mateu ho accepta, i el convida a sopar a casa seva amb els seus deixebles. Llavors sorgeix una discussió entre els fariseus i els deixebles de Jesús pel fet que ells comparteixen taula amb els publicans i els pecadors: «Tu no pots anar a casa d'aquestes persones!», deien ells. Jesús, de fet, no els allunya, més aviat els freqüenta a les seves cases i s'asseu al seu costat; això significa que també ells poden convertir-se en els seus deixebles. I a més, és cert que ser cristià no ens fa impecables. Com el publicà Mateu, cada un de nosaltres s'encomana a la gràcia del Senyor, malgrat els pecats propis.

Tots som pecadors, tots hem pecat. Cridant Mateu, Jesús mostra als pecadors que no mira el seu passat, la condició social, les convencions exteriors, sinó que més aviat els obre un futur nou. Una vegada vaig escoltar una dita bonica: «No hi ha sant sense passat



ni pecador sense futur.» Això és el que fa Jesús. No hi ha sant sense passat, ni pecador sense futur. És suficient respondre a la invitació amb el cor humil i sincer.

L'Església no és una comunitat de perfectes, sinó de deixebles en camí, que segueixen el Senyor perquè es reconeixen pecadors i necessitats del seu perdó. La vida cristiana, doncs, és escola d'humilitat que ens obre a la gràcia.

Un comportament així no és comprès per qui té la presumpció de creure's «just» i de creure's millor que els altres.

Supèrbia i orgull no permeten reconèixer-se necessitats de salvació, més aviat impedeixen veure el rostre misericordiós de Déu i d'actuar amb misericòrdia. Són un mur. La supèrbia i l'orgull són un mur que impedeix la relació amb Déu.

I, això no obstant, la missió de Jesús és precisament aquesta: venir a la cerca de cada un de nosaltres, per a guarir les nostres ferides i cridar-nos a seguir-lo amb amor. Ho diu clarament: «El metge, no el necessiten els qui estan bons, sinó els qui estan malalts» (v. 12). Jesús es presenta com un bon metge! Ell anuncia el Regne de Déu, i els signes de la seva vinguda són evidents: ell guareix les malalties, allibera de la por, de la mort i del diable. Davant Jesús cap pecador no és exclòs —cap pecador no ho és—, perquè el poder guaridor de Déu no coneix malalties que no puguin ser guarides; i això ens ha de donar confiança i obrir el nostre cor al Senyor perquè vingui i ens guareixi. Convidant els pecadors a la seva taula, ell els guareix restablint-los en aquella vocació que ells creien perduda i que els fariseus han oblidat: la dels convidats al banquet de Déu. Segons la profecia d'Isaïes: «En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers oferirà a tots els pobles un banquet de plats gustosos i de vins selectes: de plats gustosos i succulents, de vins selectes i clarificats. [...] Aquell dia diran: “Aquí teniu el vostre Déu! Havíem posat en ell l'esperança i ens ha alliberat. És el Senyor, en qui teníem posada l'esperança! Alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat”» (25,6-9).

Si els fariseus veuen en els convidats només pecadors i rebutgen asseure's amb ells, Jesús en canvi els recorda que també ells són comensals de Déu.

D'aquesta manera, asseure's a taula amb Jesús significa ser transformats i salvats per ell. En la comunitat cristiana la taula de Jesús és doble: hi ha la taula de la Paraula i la taula de l'Eucaristia (cf. Dei Verbum, 21). Són aquests els medicaments amb què el Metge Diví ens guareix i ens nodreix. Amb la primera —la Paraula— ell es revela i ens convida a un diàleg entre amics. Jesús no tenia por de dialogar amb els pecadors, els publicans, les prostitutes... No tenia por: estimava tothom! La seva Paraula penetra en nosaltres i, com un bisturí, actua en profunditat per a alliberar-nos del mal que nia en la nostra vida

A vegades aquesta Paraula és dolorosa perquè incideix sobre hipocresies, desmascara les falses excuses, posa al descobert les veritats amagades; però al mateix temps illumina i purifica, dóna força i esperança, és un reconstituent valuós en el nostre camí de fe. L'Eucaristia, per altra part, ens nodreix de la vida mateixa de Jesús i, com un remei molt potent, de manera misteriosa renova contínuament la gràcia del nostre baptisme.

Acostant-nos a l'Eucaristia nosaltres ens nodrim del Cos i la Sang de Jesús, i en canvi, venint a nosaltres, és Jesús qui ens uneix al seu Cos!

Concloent aquest diàleg amb els fariseus, Jesús els recorda una paraula del profeta Osees (6,6): «Aneu a aprendre què vol dir allò de: "El que jo vull és amor, i no sacrificis." No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors» (Mt 9,13). Adreçant-se al poble d'Israel el profeta el reprenia perquè les pregàries que elevaven eren paraules buides i incoherents. Malgrat l'aliança de Déu i la misericòrdia, el poble vivia sovint amb una religiositat «de façana», sense viure en profunditat el manament del Senyor. És per això que el profeta insisteix: «el que jo vull és misericòrdia», és a dir, la lleialtat d'un cor que reconeix els pecats propis, que es penedeix i torna a ser fidel a l'aliança amb Déu. «I no sacrificis»: sense un cor penedit cada acció religiosa és ineficax! Jesús aplica aquesta frase profètica també a les relacions humanes: aquells fariseus eren molt religiosos en la forma, però no estaven disposats a compartir la taula amb els publicans i els pecadors; no reconeixien la possibilitat d'un penediment i, per això, d'un guariment; no colloquen en primer lloc la misericòrdia: malgrat ser fidels custodis de la Llei, demostraven no conèixer el cor de Déu! És com si a tu et regalessin un paquet, on a dins hi ha un regal, i tu, en comptes de parar atenció en el regal mires només el paper amb què està embolicat: només les aparences, la forma, i no el nucli de la gràcia, del regal que és donat!

Benvolgut germans i germanes, tots nosaltres estem convidats a la taula del Senyor. Fem nostra la invitació d'asseure'ns al costat d'ell amb els seus deixebles. Aprenquem a mirar amb misericòrdia i a reconèixer en cada un d'ells un comensal nostre. Tots som deixebles que tenen necessitat d'experimentar i viure la paraula consoladora de Jesús. Tots tenim necessitat de nodrir-nos de la misericòrdia de Déu, perquè és d'aquesta font que brolla la nostra salvació. Gràcies!

## **LES LLÀGRIMES DE LA PECADORA OBTENEN EL PERDÓ (CF. LC 7,36-50)**

*20 d'abril de 2016*

Benvolguts germans i germanes, bon dia! Avui volem insistir en un aspecte de la misericòrdia ben representat en el passatge de l'Evangeli de Lluc que hem escoltat. Es tracta d'una cosa que li va passar a Jesús mentre que era convidat d'un fariseu anomenat Simó. Aquest havia volgut convidar Jesús a casa seva perquè havia sentit parlar bé d'ell com d'un gran profeta. I mentre eren asseguts per dinar, va entrar una dona coneguda de tots a la ciutat com una pecadora. Aquesta, sense dir paraula, s'ajup als peus de Jesús i es posa a plorar; les seves llàgrimes banyen els peus de Jesús i els hi eixuga amb els seus cabells, després els besa i els ungeix amb un oli perfumat que ella havia portat.

Destaca la comparació entre les dues figures: la de Simó, el servidor zelós de la llei, i la de l'anònima dona pecadora. Mentre el primer jutja els altres fixant-se en les aparences, la segona amb els seus gestos expressa amb sinceritat el que té al cor. Simó, com que ell

havia convidat Jesús, no es vol comprometre ni complicar-se la vida amb el Mestre; la dona, en canvi, confia plenament en ell amb amor i amb veneració.

El fariseu no comprèn que Jesús es deixi «contaminar» pels pecadors. Ell pensa que si fos realment un profeta els hauria d'identificar i mantenir-los ben lluny, com si fossin leprosos, per a no quedar contaminat. Aquesta actitud és típica d'una manera d'entendre la religió, i està motivada pel fet que Déu i el pecat s'oposen radicalment. Però la Paraula de Déu ens ensenya a distingir entre el pecat i el pecador: amb el pecat no hi pot haver tractes, però els pecadors —és a dir, tots nosaltres!— som com malalts que s'han de curar, i per curar-los cal que el metge s'hi apropi, els visiti, els toqui. I naturalment el malalt, per a ser guarit, ha de reconèixer que necessita el metge!

Entre el fariseu i la dona pecadora, Jesús es posa del costat d'aquesta última. Jesús, lliure de prejudicis que impedeixen que s'expressi la misericòrdia, la deixa fer. Ell, el Sant de Déu, es deixa tocar per ella sense tenir por de quedar contaminat. Jesús és lliure, perquè és a prop de Déu, que és Pare misericordiós. I aquesta proximitat amb Déu, Pare misericordiós, dóna a Jesús la llibertat. De fet, entrant en relació amb la pecadora, Jesús posa fi a la condició d'aïllament al qual el judici desprietat del fariseu i dels seus conciutadans —que l'explotaven— la condemnava: «Els teus pecats et són perdonats» (v. 48). La dona ara pot marxar «en pau». El Senyor ha vist la sinceritat de la seva fe i de la seva conversió; per això davant de tots proclama: «La teva fe t'ha salvat» (v. 50). Per una part hi ha la hipocresia del doctor de la llei, per una altra part, la sinceritat, la humilitat i la fe de la dona. Tots nosaltres som pecadors, però tantes vegades caiem en la temptació de la hipocresia, de creure'ns millors que els altres, i diem: «Mira el teu pecat...» Tots nosaltres, en comptes de mirar el nostre pecat, les nostres caigudes els nostres errors, hem de mirar el Senyor. Aquesta és la línia de salvació: la relació entre «jo» pecador i el Senyor. Si jo em considero just, aquesta relació de salvació no es dóna.

En aquest punt, un estupor encara més gran s'apodera de tots els comensals: «Qui és aquest que fins i tot perdona pecats?» (v. 49). Jesús no dóna una resposta explícita, però la conversió de la pecadora tots la tenen a la vista i demostra que en ell respandeix el poder de la misericòrdia de Déu, capaç de transformar els cors.

La dona pecadora ens ensenya la relació entre fe, amor i agraïment. Li han estat perdonats «molts pecats» i per això estima molt; en canvi «aquell a qui poc és perdonat, estima poc» (v. 47). També el mateix Simó ha d'admetre que estima més aquell a qui se li ha perdonat més. Déu ens ha posat a tots en el mateix misteri de misericòrdia; i d'aquest amor, que sempre ens va al davant, tots nosaltres aprenem a estimar. Com recorda sant Pau: «En ell [Crist], per la seva sang, hem obtingut la redempció, el perdó dels nostres pecats. La riquesa de la gràcia de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha omplert de tota saviesa i intelligença» (Ef 1,7-8). En aquest text, la paraula gràcia és pràcticament sinònim de misericòrdia, i diu que s'ha desbordat, és a dir més del que esperem, perquè implementa el pla de salvació de Déu per a cada un de nosaltres.

Estimats germans, reconeguem el do de la fe, donem gràcies al Senyor pel seu amor tan gran i immerescut! Deixem que l'amor de Crist es vessi sobre nosaltres: en aquest amor el deixeble es basa i en ell es fonamenta; amb aquest amor cadascú es pot nodrir i alimentar. Així, en l'amor agraït que nosaltres vessem sobre els nostres germans, en les nostres cases, en família, en la societat, es comunica a tots la misericòrdia del Senyor.

## **VÉS I TU FES TAMBÉ IGUAL (CF. LC 10,25-37)**

*27 d'abril de 2016*

Benvolguts germans i germanes, bon dia! Avui reflexionem sobre la paràbola del bon samarità (cf. Lc 10,25-37). Un mestre de la Llei posa a prova Jesús amb aquesta pregunta: «Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna?» (v. 25). Jesús li demana que es respongui ell mateix, i ell dóna la resposta perfecta: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix» (v. 27). Jesús conclou: «Fes això i viuràs» (v. 28).

Aleshores aquell home li fa una altra pregunta, que té molt de valor per a nosaltres: «I qui són els altres?» (v. 29), i afegeix: «Els meus parents? Els meus compatriotes? Els qui tenen la meva religió...?» Resumint, vol una regla clara que li permeti classificar els altres en «proïsme» i «no-proïsme», en aquells que poden convertir-se en proïsme i en aquells que no.

I Jesús respon amb una paràbola que presenta un sacerdot, un levita i un samarità. Els dos primers són dues figures relacionades amb el culte del temple; el tercer és un jueu cismàtic, considerat com un estranger, pagà i impur, això és el samarità. En el camí de Jerusalem a Jericó el sacerdot i el levita es troben un home moribund que els lladres havien atacat, robat i abandonat. La Llei del Senyor en situacions similars preveia l'obligació de socórrer-lo, però tots dos van passar de llarg sense aturar-se. Tenien pressa. El sacerdot pots va mirar el rellotge i va dir: «Faré tard a missa. He de dir missa.» I l'altre va dir: «No sé si la Llei m'ho permet, perquè hi ha sang i això em farà impur.» Segueixen un altre camí i no s'hi atansen. I aquí la paràbola ens ofereix un primer ensenyament: no és automàtic que qui freqüenta la casa de Déu i coneix la seva misericòrdia sàpiga estimar el proïsme. No és automàtic! Tu pots saber tota la Bíblia, pots saber totes les rúbriques litúrgiques, pots saber tota la teologia, però del saber no és automàtic que en vingui l'estimar: l'estimar té un altre camí, hi intervé la intel·ligència, però també alguna cosa més... El sacerdot i el levita veuen però ignoren; miren però no fan res. Això no obstant no hi ha veritable culte si no es tradueix en servei al proïsme. No ho oblidem mai: davant el sofriment de tanta gent esgotada per la fam, per la violència i per les injustícies, no podem restar com simples espectadors. Ignorar el sofriment de l'home, què significa? Significa ignorar Déu! Si jo no m'acosto a aquell home, a aquella dona, a aquell infant, a aquell ancià o a aquella anciana que pateix, no m'acosto a Déu.

Anem ara al centre de la paràbola: el samarità, que és precisament el menyspreat, aquell per qui ningú no hauria apostat i que segurament també tenia obligacions i feina

a fer quan va veure l'home ferit, i en canvi no va passar de llarg com els altres dos, que estaven lligats al Temple, sinó que «se'n compadí» (v. 33). Així ho diu l'Evangelí: «Se'n compadí», és a dir el cor, les entranyes, se li van commoure! Aquesta és la diferència. Els altres dos «veieren», però els seus cors es van quedar tancats, freds. En canvi el cor del samarità estava en sintonia amb el cor mateix de Déu. De fet, la «compassió» és una característica essencial de la misericòrdia de Déu. Déu té compassió de nosaltres. Què vol dir això? Pateix amb nosaltres; els nostres sofriments, ell els sent. Compassió significa 'compartir amb'. La paraula vol dir que les entranyes es mouen i tremolen veient el mal de l'home. I en els gestos i accions del bon samarità reconeixem l'acció misericordiosa de Déu al llarg de tota la història de la salvació. És la mateixa compassió amb què el Senyor va a l'encontre de cadascun de nosaltres: Ell no ens ignora, coneix els nostres dolors, sap com necessitem el seu ajut i consol. Se'ns apropa i no ens abandona mai. Que cadascun de nosaltres es faci la pregunta i respongui en el seu cor: «Ho crec, això? Crec que el Senyor té compassió de mi, tal com sóc, pecador, amb tants problemes i tantes coses?» Penseu-hi i la resposta és: «Sí!» Però cadascú ha de mirar en el seu cor si té fe en aquesta compassió de Déu, del bon Déu que se'ns apropa, ens guareix, ens acaricia. I si nosaltres el rebutgem, ell espera: és pacient i sempre és al costat nostre.

El samarità es comporta amb veritable misericòrdia: cura les ferides d'aquell home, el porta a un hospital, se'n fa càrrec personalment i assegura la seva subsistència. Tot això ens ensenya que la compassió, l'amor, no és un sentiment vague, sinó que significa tenir cura de l'altre fins pagar personalment. Significa comprometre's fent tots els passos necessaris per «apropar-se» a l'altre fins identificar-se amb ell: «Estimaràs el teu proïsme com a tu mateix.» Aquest és el Manament del Senyor.

Acabada la paràbola, Jesús respon a la pregunta del mestre de la Llei i li pregunta: «Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers?» (v. 36). La resposta és finalment inequívoca: «El qui el va tractar amb amor» (v. 37). A l'inici de la paràbola, per al sacerdot i el levita el proïsme era el moribund; al final el proïsme és el samarità que s'ha fet proper. Jesús canvia la perspectiva: no dedicar-se a classificar els altres per veure qui és proïsme i qui no ho és. Tu pots convertir-te en proïsme per a tot aquell que trobis que té necessitat, i ho seràs si en el teu cor tens compassió, és a dir si tens la capacitat de patir amb l'altre.

Aquesta paràbola és un regal meravellós per a tots nosaltres, i també un compromís! A cadascun de nosaltres Jesús ens repeteix el que va dir al mestre de la Llei: «Vés, i tu fes igual» (v. 37). Tots estem cridats a recórrer el mateix camí del bon samarità, que és la figura de Crist: Jesús s'ha inclinat sobre nosaltres, s'ha fet el nostre servent, i així ens ha salvat, perquè nosaltres també puguem estimar-nos tal com ell ens ha estimat, de la mateixa manera.

*Traduccions inicials de Josep M. Torrents per a Catalunya Religió, revisades*

